

MARNO JÁNOS

Az árva szó

ének egy elliptikus trénerről
(Dávidnak)

*Nemrég múlt dél, ha ez még
számít valamit ebben a rohanó
világban. Lábam már a lábtepsikben,
markomban a két fogantyú, kezdem
óvatosan, kimérten, felfüggesztve
tekintetemet a szemközti nyárfa
hártyássárga lombkoronájára. Meg
vagyok veszve néhány hete a
természetért, kivéve a saját
természetemet, amitől egy percre
nem szabadulhatok, s amely felelős
a jellemtorzulásaimért; jellem-
torzulásaim pedig szakadatlanul
tovább rongálják a természetemet,
a legrosszabbat hozzák ki belőle,
mindig az éppen legrosszabbat, azt,
amivel csak a letragacsosabb
álmában szembesül az ember. Külső,
természetes fény egyáltalán nincs
már benne, hanem a vörösnek és
a sötétkékeknek az az egyvelege,
amit egy vérben forgó szem bocsáthat
ki magából a fenéken. Az izzó
iszapban, ahol többszöröse is
lehet a szárazföldi futamidőnek
az élettartam, az ember és a hal
viszonylatában. Levegő persze ott
lent sincsen, anélkül pedig – hát hogy
is mondjam. Három másodperc belégzés,
hét másodperc kilégzés. Három kereszt-
tempó tehát a fogantyúkkal és a két
tepsivel, majd egy tempónyi légzésszünet,
és a kilégzés, elég zaklatottan,
hét kereszttempóval, akár nyomban
teljesülhet. Az idő rohamokban
múlik, egyszer némán, majd zajosabban
ismét, mögöttem épp a halottaknak
és a mindenszenteknek szentelt sírkert-*

*járatot sűrítik, a hátam szakad
be szinte az egymást érő szerel-
vények tömegétől, gyomromba kerül
a nyers levegő. És hagyján, hogy nyers, de
nyirkos hideg, akár a két fogantyú,
síkosak, mint a kopoltyú, nézek följebb,
keresem a nyárfa lombját, a nyári
lombozat most rongyokban tartja magát,
megtizedelve, a fákon. S akárha
lépcsőt hágna, vénember tűnik fel
rogyadozva a permetező ködben
balról, nincs magában, körülötte
a kutyája, rövidszőrű, zsemlesárga
korcs. Fázom. Belehúzok a munkába,
ám ha elvétem a ritmust, késő lesz
korrigálnom, megfulladok, gyomor-
szájba rúg a szívem. Régóta dúl
a harc közöttük, ám, mint tudjuk, itt
az veszíti a legtöbbet, amelyik
győz. Ugyan mit értenek a szervek épp
a szóból. A trágárból akár, vagy
a szépből. Nem hallok jól, sejtem csak, hogy
magyaráz valamit a kutyájának
az öreg. Közben mardossa torkomat
s a tudómet a hideg, félek viszont
kilépni is csak úgy a tepsikből,
összeroskadhatok, elvágódhatok
a földön. A kutya a farára ül,
és félrebiccent fejjel várja a vén
gazdi utasítását. Alva volna
könnyebb túllendülnöm ezen az őszön,
olyan mélyen alva, hogy két-háromszáz
évig fel sem kéne jönnöm. Először
hiányozna nagyon némi levegő,
később megfeledkeznék róla, s végül
elvolnék magamban árva szó nélkül.*